
Onnellinen vanhuus

Minulta on usein kysytty, onnellisen vanhuuden määritelmää, tai sen sisäistämistä. Vastaukseni on ollut, että jokainen ihminen on arvostuksen arvoinen, vanhanakin.

Yksinkertainen ajattelutapa on minun yliopistoni. Tätä tietoa voi hyödyntää toista ihmistä auttamalla, pyyteettömästi ja hienovaraisesti.

En yritä paneutua sielun syvyyksiin, sillä reissulla hukkuisin itse. Ainoa opetus elämässäni, missä olen onnistunut, on koiran kasvatusta. Opetin taannoin koirani sanomaan oman nimensä. Koiran nimi oli Hau.

Koiratkin ovat yksilöitä, mutta miksi vanhoja ihmisiä käsitellään nippuna. Varsinkin nyt, kun ihmiset ovat, aikakaudenkin muokkaamina, erilaisia. Onhan meillä iäkkäilläkin kotonaan rahaa, ruokaa ja ystäviä tukemassa. Mutta osalla meistä, ei ole mitään näistä. Näidenkin pitäisi päästä sinne paljon mainitulle hyvinvointialueelle. Pelkkä rokottaminen ei riitä.

Minä en suostu menemään mihinkään lokeroon, johon yhteiskunta yrittää minut työntää. Teen loppuelämäni omanlaiseksi, arvostaen kanssa kulkijoita tasavertaisina. No, pitää sitä parisuhteessa vähän sooloilla. Ennen menimme aina alastomina sänkyyn. Tosin ensin valot sammuttaen. Nykyään riisumme vain silmälasit.

Tultiinhan viimeinkin tosi tärkeään asiaan, eli rakkauteen. Rakkauden kasvimaahan tarvitaan kaksi sydäntä. Vähän johdatusta tai tuuria ja ripaus onnen siemeniä. Siinähan se kasvumaa on viljeltäväksi. On tärkeää, että sillä on kaksi vastaavaa hoitajaa. Ja sadon onnellisuuden kruunaa, että he rakastavat ja heitä rakastetaan. Ja elämän ilta-auringon laskiessa, he kiittäen lähtevät Suuren Puutarhurin hellään huomaan.

Ja kyllä tämä viimeinen Luojan huomaan pääseminen, koskee myös yksineläjää. Meillä kaikilla on tilaisuus huolehtia hänestä. Ja osoittaa toimillamme, ettei hänen tarvitse olla matkalla yksin.

Liturgiat ja saarnat kuuluvat tavalliseen elämään. Ja ovat tärkeitä, johdattelussa oikeaan suuntaan.

Mutta ei niillä taivasosuutta mitata. Ei yhteys ylös kaipaa maallista instanssia. Jokaisella ihmisellä on suora lähestymisoikeus. Mutta johdattelu oikeaan suuntaan, on kiitollisesti vastaan otettava. Sille joka tuntee sitä tarvitsevansa.

Joskus elämän palikat jähmettyvät paikoilleen ja varsinkin uuden opetteleminen on hankalaa. Jos silloin tähän "väläkysymykseen" äänestää tyhjää, on peli menetetty. Silloin keväästäkään ei ole muuta iloa, kuin kellojen siirtely.

Siksi lukekaa, harrastakaa, kirjoittakaa, voimien mukaan. Ja päivittäin. Epäkohteliaita ihmisiä tulee jokaiselle joskus vastaan, mutta jos heille vastaat samalla mitalla, niin hänhän se on silloin, joka päättää käytöksestäsi. Ja ethän Sinä halua huonosti käyttäytyä.

Parhainta elämän kaaren iltaa, Sinulle ikätoverini.

Kalevi Pirttijärvi